

ligt for enhver, selv vistnok for det ærede Medlem for Frederiksberg (Ellinger), at man ikke kan sige, baade at det Resultat; Udvalget er naaet til, er rigtigt, og tillige, at det, der danner Grundlaget for, at Udvalget er naaet til dette Resultat, ikke kommer Sagen ved. Det ærede Medlem, den ærede Ordfører for Højre, maa virkelig tilgive mig, at jeg ikke ser Logikken i det. Det er jo netop de Kendsgerninger, Udvalget har fremdraget, som vise, at disse Midler ikke have været administrerede forsvarligt. Jeg gad vide, om enten det ærede Medlem for Odense 2den Valgkreds eller noget andet Medlem i denne Sal eller Finansudvalget vilde have fundet paa at komme med en Indstilling til Ministeren om at gøre sit til, at visse Midler, som administreredes af Centralkomiteen eller en hvilken som helst anden Komite, blev inddragne under en mere offentlig Kontrol, hvis man samtidig maatte tilføje: Ganske vist, de have hidtil været administrerede paa den mest udmærkede Maade. Det, der skal begrunde, at man kommer med en saadan Indstilling, og det, som jeg synes ogsaa maa være Grunden for det ærede Medlem til at dele Udvalgets Ønske, maa dog være, at man erkender, at Midlerne have været administrerede paa en uforsvarlig Maade. Altsaa at vise, at Midlerne have været administrerede paa en uforsvarlig Maade, kommer netop Sagen ved, endog i allerhøjeste Grad.

Jeg gaar derefter til det tredje Punkt, de formentlige Urigtigheder og fejlagtige Oplysninger i Betænkningen. Jeg lægger nu mindre Vægt paa, at det ærede Medlem fandt, at der egentlig var for faa Oplysninger i Betænkningen, thi han havde i Forvejen fundet, at det var en alt for lang Betænkning, og at det, der staar i den, egentlig var noget, der slet ikke kom Sagen ved. Men han fandt altsaa alligevel, at der stod for lidt i Betænkningen, der skulde f. Eks. have staaet noget om, hvor stor Invalidefonden er nu. Det ærede Medlem var saa venlig at oplyse os om, at den er paa omtrent $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., naar man regnede de 70,000 Kr. med, som han indrømmede var en usikker Fordring. Der var altsaa dog endnu ikke saa lidt. Ja, men jeg ser ikke, hvad det vedkommer Sagen. Der er i Betænkningen oplyst det rene Faktum, at i 1876 fik Centralkomiteen udbetalt af Midler, som da vare under Statskassens, under Finansministerens Styrelse, 323,000 Kr., og det er oplyst, at af dette Beløb ere vel de 100,000 Kr. gaaede tabt eller maa siges at være gaaede

tabt. Det er det, der vedkommer Sagen; om der er flere eller færre Midler nu, end der vilde have været under en vis given Situation, synes jeg ikke vedkommer Sagen, og Udvalget har ingen Anledning haft til ogsaa at oplyse dette i Betænkningen. Jeg lægger heller ikke videre Vægt paa, at det ærede Medlem fandt, at der var en Uoverensstemmelse mellem den Udtalelse i Betænkningen, at ved den Transaktion, som foregik i 1876, kom disse noget over 323,000 Kr. uden for baade Finansministerens og Statsrevisionens Kontrol, og saa dette, at man fra Finansudvalgets Side alligevel beskæftiger sig med hele dette Spørgsmaal; thi det er jo ikke en Kontrol, der øves fra Finansudvalgets Side, i alt Fald ikke en saadan Kontrol, som der er Tale om, naar man ønsker, at der for Finansministeren skal blive Løjlighed til at føre et Tilsyn eller en Kontrol med Forvaltningen af Fondens Midler. Det ærede Medlems Udtalelse maa aabenbart bero paa en Konfusion, han sammenblander, hvad man maaske kort kunde kalde Kontrol og Kritik. Dette, at man nævner det Faktum, at Midlerne kom uden for Finansministeriets og Statsrevisionens Kontrol, udelukker dog ikke, at man har Ret til at kritisere den Maade, hvorpaa Midlerne ere blevne forvaltede derefter. Der er ingen Forbindelse mellem de to Ting, som det ærede Medlem her har søgt at knytte sammen.

Hvad der derimod ligger mere Vægt paa, og hvad det ærede Medlem absolut selv lagde mere Vægt paa, er de urigtige Fremstillinger og fejlagtige Oplysninger, som der skulde være i Betænkningen. Det ærede Medlem brugte endog i denne Forbindelse Udtryk, som jeg ikke ønsker at gentage, og som man, da Formanden har paataalt dem, ikke har Lov til at gentage. Jeg behøver heller ikke at nævne dem, alle vide, hvad jeg sigter til. Naar det ærede Medlem bruger saadanne Udtryk, er han mindst af alle berettiget til at tale om, hvad der pynter paa Finansudvalgets Ordfører. Jeg overlader gerne det ærede Medlem som Højres Ordfører at pynte sig med den Slags Udtalelser. Nej, hele Betænkningen er en Fremstilling af Kendsgerninger — og Kendsgerninger ere som bekendt nogle haarde Krabater —, som det ærede Medlem, saavel som hans Hjælper, det ærede Medlem for Frederiksberg (Ellinger), forgæves vil søge at rokke ved. Jeg skal nævne nogle af de Ting i Betænkningen, som det ærede Medlem fandt enten vare urigtige og fejlagtige eller af